

70-GIỚI CHO NGƯỜI CHƯA ĐỦ TUỔI THỌ GIỚI.

Khi Phật an trú tại thành Xá-vệ, nói rộng như trên. Bấy giờ, Tỳ-xá-khư-lộc-mẫu mời chư Tăng ở Tinh xá Kỳ-hoàn theo thứ tự, đến nhà bà thọ trai lâu dài. Bà cúi đầu đánh lễ chân chư tăng, lần lượt đến chỗ nhóm mười sáu Tỳ-kheo, thấy họ còn nhỏ, thân sắc mềm mại mà có thể bỏ nhà xuất gia, người nữ vốn nặng lòng từ nên thấy họ liền tưởng

họ như con, hơn nữa cũng do lòng tôn kính pháp, bà liền hỏi: “Khi Tăng chúng Kỳ-hoàn không cúng dường, các Tôn giả ăn ở đâu?”.

Đáp: “Khi đến giờ, chúng tôi khoác y, cầm bát đi đến từng nhà khát thực”.

Bà liền nói: “Này các Tôn giả, lúc nào không có cúng dường hãy đến nhà con thọ trai. Từ nay về sau hễ hôm nào không có người cúng dường thì con sẽ cúng dường”.

Các Tỳ-kheo trẻ nghe nói thế, liền nhận lời mời, đến bữa không có cúng dường, bèn tới nhà bà thọ trai. Lộc Mẫu thỉnh Phật thường xuyên đồng thời cũng thỉnh A-nan, nên Tôn giả A-nan hằng ngày đến nhà bà, bỗng trông thấy nhóm mười sáu Tỳ-kheo đang thọ trai tại đó. Các Tỳ-kheo trẻ này sinh tâm phóng túng nói với Lộc Mẫu: “Thưa mẹ, thức ăn này nhiều quá!”. Bà đáp: “Các con sốt bớt đi”.

Họ lại nói: “Ít quá!”.

Bà bảo: “Các con hãy thêm vào”. Họ chê lạnh, nóng, cứng, mềm, ngọt, chua, mặn, nhạt đủ mọi cách như vậy tỏ sự không hài lòng.

Lộc Mẫu vốn có lòng tin và nhiều lòng từ nên đáp: “Tùy các con đòi cái gì thì ta cho cái ấy”.

A-nan thấy thế, liền nghĩ: “Nếu đây là nhà không có niềm tin, chắc chắn sẽ khởi tâm ác”.

Đoạn, thầy đem sự việc ấy đến bạch lên Phật, nói: “Lành thay Thế Tôn, mong rằng từ nay trở đi chớ cho trẻ con thọ giới Cụ túc”.

Phật liền dạy: “Từ nay về sau, người chưa đủ hai mươi tuổi thì không được cho thọ giới Cụ túc”.

(383b) Lại nữa, khi Phật an trú tại thành Xá-vệ, nói rộng như trên. Bấy giờ, hai cha con người lắm cảm kia có lòng tin bỏ nhà xuất gia tu hành. Người con làm Sa-di, lo cung cấp các thứ cho năm trăm Tỳ-kheo. Các Tỳ-kheo hoặc đòi cành dương, hoặc đòi lá cây, vì quá nhiều người nên không thể cung cấp đầy đủ. Khi ấy, thầy Tỳ-kheo lắm cảm suy nghĩ: “Ta chỉ có một đứa con mà phải cung cấp cho năm trăm Tỳ-kheo, những yêu sách quá nhiều không thể nào cung cấp cho xuể, như thế này thì không bao lâu chắc chắn nó sẽ sinh bệnh. Nhưng Thế Tôn chế giới người chưa đủ hai mươi tuổi thì không cho thọ giới Cụ túc, dấu biết là không nên, song ta hãy cho nó thọ để nó đỡ khổ”. Rồi thầy mời các Tỳ-kheo vào giới trường truyền giới Cụ túc cho đứa bé. Sau khi thọ

Cụ túc, các Tỳ-kheo vẫn sai bảo như lúc trước: “Sa-di, đưa cho ta cành dương, lá cây”.

Ông liền nói: “Tôi đã thọ Cụ túc rồi vì sao còn gọi là Sa-di?”.

Các Tỳ-kheo hỏi: “Ai cho ông thọ?”.

Đáp: “Cha tôi chứ ai”.

Các Tỳ-kheo liền đem sự việc ấy đến bạch lên Phật. Phật bèn bảo gọi Tỳ-kheo lẩm cẩm kia đến. Khi thầy đến rồi, Phật liền hỏi đầy đủ sự việc kể trên:

- Ông có việc đó thật chẳng?

- Có thật như vậy, bạch Thế Tôn.

- Đó là việc xấu. Này kẻ lẩm cẩm, vì sao ông biết người chưa đủ hai mươi tuổi mà cho thọ giới Cụ túc?

Thế rồi, Phật truyền lệnh cho các Tỳ-kheo đang sống tại thành Xá-vệ phải tập họp lại tất cả, vì mười lợi ích mà chế giới cho các Tỳ-kheo, dù ai nghe rồi cũng phải nghe lại:

Nếu Tỳ-kheo biết người chưa đủ hai mươi tuổi mà cho thọ Cụ túc, thì phạm Ba-dạ-đề. Các Tỳ-kheo nên khiển trách Tỳ-kheo này. Và người đã thọ kia không được xem là đã thọ Cụ túc.

Giải Thích:

(Một số từ ngữ trên đã giải thích).

Chưa đủ: Chưa đủ hai mươi mùa mưa, dưới hai mươi tuổi, đó gọi là chưa đủ hai mươi. Dưới hai mươi mùa mưa mà đủ hai mươi tuổi vẫn gọi là chưa đủ hai mươi. Dưới hai mươi mùa mưa mà quá hai mươi tuổi cũng gọi là chưa đủ hai mươi. Sinh vào mùa Đông rồi thọ giới vào mùa Đông mà chưa trải qua hết an cư, đó gọi là chưa đủ. Sinh vào mùa Xuân rồi thọ giới vào mùa Xuân mà chưa trải qua hết an cư, đó gọi là chưa đủ. Sinh lúc tiền an cư rồi thọ giới lúc tiền an cư mà chưa trải qua hết tiền an cư, đó gọi là chưa đủ. Sinh vào lúc hậu an cư rồi thọ giới lúc hậu an cư mà chưa trải qua hết hậu an cư, đó gọi là chưa đủ.

Khi người ấy (đã thọ giới rồi (?)) dưới hai mươi tuổi mà một nửa số Tăng chúng bảo là dưới hai mươi, một nửa bảo là đủ hai mươi, thì một nửa số người bảo dưới hai mươi phạm Ba-dạ-đề, một nửa bảo đủ hai mươi không có tội. Người ấy được xem là thọ Cụ túc hợp pháp.

Khi người này dưới hai mươi tuổi, mọi người đều bảo là tuổi chưa đủ, mà cho thọ Cụ túc, thì tất cả đều phạm Ba-dạ-đề. Người này không được xem là thọ Cụ túc hợp pháp.

Khi người này dưới hai mươi tuổi, mọi người đều bảo là tuổi đã đủ rồi cho thọ Cụ túc, thì tất cả đều vô tội. Người này được xem là thọ Cụ túc hợp lệ.

Đủ hai mươi mùa mưa mà dưới hai mươi năm, thì được xem là đủ

hai mươi tuổi. Đủ hai mươi mùa mưa, đủ hai mươi năm, thì được xem là đủ hai mươi tuổi. Đủ hai mươi mùa mưa, quá hai mươi năm, thì được xem là đủ hai mươi tuổi.

Sinh vào mùa Đông, trải qua an cư xong cho thọ Cụ túc, thì được xem là đủ hai mươi tuổi. Sinh vào mùa xuân, an cư xong cho thọ Cụ túc, thì được xem là đủ hai mươi tuổi. Sinh vào lúc tiền an cư, tiền an cư xong cho thọ Cụ túc, thì được xem là đủ hai mươi tuổi. Sinh vào lúc hậu an cư, hậu an cư xong cho thọ Cụ túc, thì được xem là đủ hai mươi tuổi.

Khi người ấy đủ hai mươi mùa mưa, nửa số người bảo là đủ, nửa số bảo là chưa đủ, thì nửa số bảo chưa đủ phạm tội Việt-tỳ-ni; nửa số bảo đã đủ vô tội. Người ấy được xem là thọ Cụ túc hợp lệ. Khi người ấy đủ hai mươi mùa mưa (rồi cho họ thọ Cụ túc) mà mọi người bảo là chưa đủ, thì tất cả phạm tội Việt-tỳ-ni. Người ấy không được xem là thọ Cụ túc hợp lệ. Khi người ấy đủ hai mươi mùa mưa, tất cả đều bảo là đã đủ, thì tất cả vô tội. Người ấy được xem là thọ Cụ túc hoàn hảo.

Nếu Tỳ-kheo biết người chưa đủ hai mươi tuổi mà cho thọ Cụ túc, thì các Tỳ-kheo nên khiển trách Tỳ-kheo ấy, rồi bắt sám hối tội Ba-dạ-đề.

Ba-dạ-đề: Như trên đã nói.

Nếu có người đến xin thọ Cụ túc mà đủ tháng thì nên cho thọ Cụ túc; nếu chưa đủ, thì nên bảo họ đợi cho đủ rồi mới thọ. Nếu người ấy không biết rõ tuổi, thì nên hỏi cha mẹ bà con của người ấy. Nếu họ cũng không biết thì nên xem miếng ván ghi năm sinh. Nếu cũng không có, thì nên xem vóc dáng của người ấy. Khi xem, không nên xem thẳng hình thể, vì nếu là con nhà giàu có thì hình thể lớn mà tuổi nhỏ. Phải xem tay chân người ấy đã có dấu hiệu trưởng thành chưa. Nếu đã làm như vậy mà vẫn không biết thì nên hỏi xem thời tiết khí hậu đất nước của họ năm nào được mùa, mất mùa, hạn hán, lụt lội (để đoán tuổi tác). Thế nên nói (như trên).